



De cijfers

Volgens het CBS is de kans op een echtscheiding nog nooit zo groot geweest als nu. Het percentage huwelijken dat op een scheiding uitloopt, is inmiddels gestegen naar 36,2 procent. Overigens is dat nog wel een stuk lager dan in Amerika, waar het scheidingspercentage op maar liefst vijftig procent ligt. In Nederland vinden tussen de 35.000 en 37.000 scheidingen per jaar plaats. Eén op de zes scheidingen verloopt zeer problematisch. Onlangs constateerde Jeugdzorg Amsterdam dat het aantal vechtscheidingen tussen hoger opgeleiden met kinderen steeds groter wordt. Er zouden in de stad nu zo'n driehonderd gezinnen onder toezicht staan omdat een scheiding totaal uit de hand gelopen is.

Ze had destijds een dochter van twee. "Wat ik vreemd vond, is dat ik heel veel verschillende vragen had, waar ik nergens mee terecht kon. Ik wilde weten hoe het juridisch zat, hoe het zakelijk verder moest, maar ook hoe ik het het beste met ons kind kon aanpakken, hoe ik een nieuwe woning kon vinden en niet te vergeten hoe ik het emotioneel allemaal moest verwerken."

Met name voor dat laatste was weinig ruimte. "Dan zat ik bij een scheidingsadvocaat alleen maar de zakelijke dingen door te spreken, terwijl niemand mij vroeg hoe het eigenlijk met me ging."

Niet zo goed, bleek na een tijdje. Luyf had een heel drukke baan als salesmanager bij een groot kledingmerk, denderde maar door om alles voor haar en haar dochter goed te regelen en uiteindelijk verloor ze de grip. Een burn-out openbaarde zich, waarna ze besloot dat ze iets met haar ervaring in het scheiden wilde doen: een plek opzetten waar mensen die gaan scheiden, geholpen worden bij alles wat ze tegenkomen.

Continu woedend

René van der Vliet (44, tekstschrijver) had het een zegen gevonden als hij rond zijn scheiding bij zo'n centrum terecht had gekund. "Mijn vrouw en ik zijn heel slecht uit elkaar gegaan, we hebben nog altijd geen goed contact. Het stomme is dat ik niet precies weet waar het misging. We hadden steeds meer ruzie, besloten te scheiden en toen kregen we nóg meer ruzie. Zij wilde veel alimentatie, ik had geen zin om haar te onderhouden, zij riep vervolgens dat ik dan de kinderen niet meer mocht zien en ga zo maar door."

Het hakte er enorm in bij Van der Vliet. "Ik heb zeker een jaar lang continu woedend rondgelopen. Zo zonde, want je schiet er niets mee op. Uiteindelijk hebben we de zaak in de rechtszaal uitgevochten. Ik zie mijn kinderen nu één weekend in de twee weken. Bij de overdracht zeggen mijn ex en ik alleen het hoognodige tegen elkaar. Heel jammer, vooral ook omdat de kinderen de spanning tussen ons voelen, maar er is gewoon te veel gebeurd. Dit komt nooit meer goed. En daardoor is die scheiding zelf

ook altijd een enorm zwarte bladzijde voor me gebleven."

Dat is voor veel mensen zo. Scheiden kan erg beladen zijn, heeft Leeuwenberg gemerkt. "Veel mensen die scheiden, hebben het gevoel dat ze gefaald hebben. En ergens klopt dat natuurlijk ook. Het is niet gelukt en dat is hard. Daar mag best wat meer aandacht voor zijn. Erken dat het pijnlijk is, benoem het met elkaar, dat kan veel schelen."

Je moet er vooral niet te makkelijk over doen, vindt Luyf. "Scheiden is één van de grootste dingen die je in je leven kunt meemaken. Dat moet je erkennen en onder ogen zien. Het liefst met elkaar. Maak afspraken, communiceer erover en zorg dat de zaken goed geregeld zijn."

Luyf zelf staat inmiddels weer op goede voet met haar ex. "Dat heeft even geduurd, maar op een gegeven moment realiseerden we ons ook dat niemand er iets aan heeft als wij kwaad op elkaar blijven, zeker ons kind niet. We hebben laatst nog samen een ijsje gegeten. Ik ben heel blij dat dat weer kan."

www.goeduitelkaar.com

'Het is één van de grootste dingen die je kunt meemaken, dat moet je samen onder ogen zien'



Pont

iPadschool

De Steve Jobsscholen zijn weer in het nieuws. Dat zijn scholen waarin de iPad een belangrijke functie in de klas heeft. De laatste tijd hebben de voor- en tegenstanders zich weer stevig georganiseerd. "iPads zijn een handig hulpmiddel, maar ze kunnen de leraar nooit vervangen," zegt SP-Kamerlid Jasper van Dijk bijvoorbeeld. Hij gebruikt daarbij een bekend maar ook dubieus stijlmiddel, namelijk het ter discussie stellen van iets dat helemaal geen punt van discussie is. Het is namelijk helemaal niet de bedoeling van deze scholen dat de iPad de leerkracht vervangt.

Terug naar de nuance dus. Ten eerste: het onderwijs moet niet doen alsof het in een vacuüm leeft. Onderwijs is geen doel op zich, maar een middel om je op de maatschappij waar je deel van uit gaat maken voor te bereiden. En die maatschappij is in beweging en dus moet het onderwijs wel meebewegen.

Maar de iPad in de klas is geen didactisch wondermiddel en de leerkracht zal ook op een Steve Jobsschool heus wel een leerkracht blijven. Waarom? Kennisoverdracht is net zo goed een sociaal als een cognitief proces. Dat wordt je op de pabo heus wel duidelijk gemaakt en dat snappen die leerkrachten daar dus ook echt wel.

Een veel interessanter vraagstuk is welk soort kinderen geschikt zouden zijn voor een dergelijke school en welke niet. We hebben immers ook Montessorionderwijs, Freinetonderwijs en Daltononderwijs en ik weet uit eigen ervaring dat echt niet alle kinderen voor al die vormen even geschikt zijn. En dat zal voor een

Het plan is niet dat de iPad de leerkracht vervangt

Steve Jobsschool ook gelden. Hoewel jongetjes over het algemeen meer met computers hebben, denk ik bijvoorbeeld dat meer meisjes geschikt zullen zijn voor deze vorm van onderwijs. Jongens floreren beter bij een beperkte hoeveelheid stof die ze moeten reproduceren en waar ze een hoog of laag cijfer voor kunnen halen. Meisjes hebben iets meer innerlijke motivatie en werken ook door als de leerkracht even niet beschikbaar is.

Ik ben niet naïef. Natuurlijk zijn er dingen waar je over na moet denken, zoals de vraag hoe je van de lesstof een geïntegreerd geheel maakt of hoe je de bepaalde onderzoeksresultaten die nu op dit gebied vrijkomen, leest. Wat doe je bijvoorbeeld met het feit dat kinderen in rekenopgaven meer fouten maken op een iPad dan wanneer ze die op papier doen, zoals recentelijk in België is onderzocht?

Maar laten we deze nieuwe stroming in het onderwijs niet bestoken met dingen die ze niet zegt, maar serieus samen kijken waar de sterke en waar de zwakke plekken zitten. Die zitten namelijk ook in het Montessori-, het Freinet- en het Daltononderwijs.

Steven Pont